

[Knud Kristensen.]

for en positiv Indsats i Genopbygningen af vore Værn. Det var en Stilling, som var forskellig fra den, den tidligere Regering havde haft.

Det er jo ikke ubekendt, hvordan det radikale Partis Stilling er i dette Spørgsmaal. Jeg skal ikke her karakterisere den, men den er jo, kan man godt sige, forbeholden, tilbageholden; man er uvillig til at tage en virkelig Stilling, der betyder en Forbedring i hvert Fald i Øjeblikket af de Forsvarsmidler og Forsvarsmuligheder, der staar til Regeringens Raadighed. Men det er ogsaa bekendt, at det var nødvendigt for den tidligere Regering ikke at faa det radikale Parti over i Oppositionen, dersom den da skulde gennemføre noget, hvis ikke den til Gengæld til de forskellige Sager kunde faa Støtte fra anden Side, hvad der jo ved visse Lejligheder lykkedes, men hvad der ikke syntes at skulle lykkes den for Forsvarssagens Vedkommende, idet Socialdemokratiet jo paa dette Omraade stillede sig meget valent og faktisk truede med, at hvis de Radikale ikke vilde være med, vilde *de* heller ikke. De vilde derigennem gaa over i Oppositionen, hvorved der vilde være skabt et Flertal mod en positiv Ordning, som den daværende Regering maatte have ønsket at gennemføre.

Jeg konstaterer blot dette for at sige, at den nuværende Regering har langt bedre Muligheder for, parlamentarisk og politisk, at tage denne Sag op til positiv Løsning. Jeg kan ikke nægte, at jeg synes, Regeringen alligevel har været noget tilbageholdende med Hensyn til at tage Initiativet i denne Sag, Initiativet til at forberede Genopbygningen af vore Værn og udnytte den politiske Baggrund, som den allerede fik i Starten. Men det skal ogsaa siges, at det nu synes, som om den har i Sinde at udnytte disse Muligheder, og derfor takker vi, paa Partiets Vegne vil jeg gerne udtale vor Paa-skønnelse heraf. Vor Opfattelse af dette Forsvar er nemlig den, at selv om vi er smaa, og selv om det, vi kan magte, er begrænset, er det af stor Værdi baade udadtil og indadtil, at vi viser vor Vilje til at gøre en Indsats og bringe Ofre for at værne om vort Land og om dets Selvstændighed og Frihed.

Det er i øvrigt store og vigtige og vanskelige udenrigspolitiske Spørgsmaal, der har ligget for i den sidste Tid. Statsministeren og Udenrigsministeren har været i Udlandet og ført Samtaler med ledende Politikere der. De har udtalt sig offentligt om udenrigspolitiske Spørgsmaal, men Regeringen har ikke hidtil, mig bekendt, taget noget som helst Initiativ til at drøfte disse

Spørgsmaal hverken med Tinget eller med de politiske Partier. Det maa vi anse for en stor Fejl. Regeringen er en Mindretalsregering, og den burde efter vor Opfattelse, naar saadanne store Spørgsmaal foreligger, tage Initiativet til at undersøge, hvor Rigsdagen og Rigsdagens Partier og dermed Landet staar i disse Spørgsmaal, inden den tog ud og udtalte sig paa Landets Vegne over for udenlandske Politikere eller udenlandske Statsmænd og derigennem gav et Indtryk af, hvor Danmark staar i de forskellige Spørgsmaal, uden i Virkeligheden at have fast Grund under Fødderne i saa Henseende; i hvert Fald burde den have søgt at faa det, inden den tog Anledning til at udtale sig under disse Former og paa disse Steder.

Hvad angaar et vigtigt Spørgsmaal, som vi Gang paa Gang har diskuteret her, og som ogsaa er af udenrigspolitisk Natur, nemlig det sydslesvigske Spørgsmaal, skal jeg ikke ved denne Lejlighed gøre mange Bemærkninger, ikke fordi det ikke er et Spørgsmaal, der fremdeles har den største Interesse og den største Betydning, baade for Danskheden dernede og for vort Land i det hele taget, men fordi der jo nu er andre Spørgsmaal, som ogsaa skal behandles, og der bliver nok Lejlighed til — det haaber jeg da — ogsaa paa Regeringsinitiativ at tage Spørgsmaalet op til en ny og grundig Overvejelse under Hensyn til de Forhold, der er opstaaet, siden vi sidst diskuterede det. Det kan ikke bestrides, at det, man har opnaaet paa Grundlag af Rigsdagens Standpunkt, som det gav sig Udtryk i 19. Oktober-Noten, der jo var henvendt til den engelske Regering, det vil sige den Besættelsesmagt, som har Administrationen af Sydslesvig under sit Magtomraade, ikke er noget større; der er, saa vidt jeg kan se, trods gentagne Henvendelser ikke paa Grundlag deraf indvundet Resultater af væsentlig Betydning. Jeg kan ikke give den højtærede Udenrigsminister helt Ret i, at det er en Misforstaaelse at tro, at der efter det sidste Svar fra engelsk Side er meget lidt Grund til at vente, at vi opnaar noget væsentligt paa Grundlag af det Standpunkt, vi hidindtil har taget. Vel kan man sige, at saa længe der er Liv, er der Haab, men det er jo da ogsaa saadan, at hvis man først, naar Livet er udslokt, kommer i Tanker om, at man bør rejse Sagen paa et nyt Grundlag, er der ikke meget ved at bruge det nye Middel. Derfor synes det mig, at det er noget — hvad skal jeg sige — uforsigtigt at henvise til, at først naar de Allierede har taget endelig Stilling til denne Sag, og hvis det saa viser sig, at der ingen Resultater opnaas,